

Hận Này Dằng Dặc Mãi Không Nguôi

Contents

Hận Này Dằng Dặc Mãi Không Nguôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7: Chương Cuối	7

Hận Này Dằng Dặc Mãi Không Nguôi

Giới thiệu

Lần gần nhất Úc Trữ công chúa hồi kinh là vào đầu mùa tuyết năm Long Khánh 17. Trận tuyết năm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-nay-dang-dac-mai-khong-nguoi>

1. Chương 1

Lần gần nhất Úc Trữ công chúa hồi kinh là vào đầu mùa tuyết năm Long Khánh 17. Trận tuyết năm ấy rất lớn, nhưng bên ngoài cung Cảnh Đức, tuyết lại không ngập đến mắt cá chân. Đêm xuống, gió ngừng thổi, ánh trăng sáng rực mà lạnh lẽo, nhắm mắt cũng có thể cảm nhận được tuyết dần rơi xuống từ đầu cành cây, những bông tuyết nhỏ xíu lạnh giá lặng lẽ rơi ở đó, hoàn toàn đối lập với những âm thanh vội vã, chói tai chốn thâm cung. Bên ngoài loáng thoáng truyền đến những tiếng bước chân đạp trên tuyết, từ đầu bên này đến đầu bên kia, rồi lại chậm rãi dạo bước từ đầu bên kia đến đầu bên này, giống như đang lưu luyến thứ gì đó ở đây, cứ chần chừ không đi.

Hoàng thượng sai người quét dọn cung Cảnh Đức, lại ra lệnh phải mua nhiều đồ để trang trí lại nơi này, làm cho tiểu công công lén lút suy đoán hoàng thượng làm vậy là có mục đích gì, vì cung Cảnh Đức này đã bỏ trống mười mấy năm nay rồi. Những cung nhân biết chuyện này đều đã già, một số người đã xuất cung, số còn lại thì đều đã chuyển đi nơi khác, những cung nhân mới đều không biết chủ nhân trước kia của nơi này là ai, còn những người biết thì lại kín như bưng, vì vậy bọn cung nhân nhỏ bé như tiểu công công này đừng mong biết chuyện.

Ta là một cung nhân già, gần như cả đời đều ở trong cung, từ triều đại trước tới triều đại này. Tiểu công công tiến lại gần hỏi ta chuyện Cảnh Đức cung, ta chỉ nói: “Sắp có người đến ở.”

Tiểu công công đùa: “Không phải là Úc Trữ công chúa đấy chứ?”, nói xong thì rung mình một cái.

Lần hồi kinh này là quan tài của Úc Trữ công chúa. Công chúa được gả cho Dịch Vương, vì là Dịch Vương phi nên vốn dĩ công chúa sẽ được chôn cất ở đất phong. Nhưng hoàng thượng nói nàng là công chúa duy nhất, được tiên đế thương yêu hết mực, vì thế sau khi qua đời cũng phải an nghỉ ở hoàng lăng, ở cạnh tiên đế. Dịch Vương đành bất đắc dĩ tuân lệnh, nhưng vì thân mang bạo bệnh, không thể rời giường nên phải để con trai là thế tử Lưu Hi tiến đưa Úc Trữ công chúa hồi kinh.

“Nghe nói Úc Trữ công chúa là đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành.” Tiểu công công còn nhỏ tuổi, chưa từng được chiêm ngưỡng dung nhan của công chúa, nhưng đã nghe qua danh tiếng về dung nhan của nàng, “Năm đó có không biết bao nhiêu vương tôn công tử quỳ gối dưới tà váy của công chúa nhưng người tâm cao khí ngạo, nhìn ai cũng không vừa mắt.”

Một tiểu cung nữ xen vào, trong giọng nói mang theo chút thê lương: “Đối với nữ nhân mà nói, khi trong lòng đã có ý trung nhân, thì những người khác dù cho có tài giỏi, ưu tú đến đâu cũng sẽ không vừa mắt.” Đúng vậy, nàng đã vào cung làm cung nữ, cho dù bên cạnh nàng có bao nhiêu người xuất sắc thì cũng sẽ không liên quan gì tới nàng.

Ta bỗng dưng nhớ đến đôi mắt của Úc Trữ công chúa, đôi mắt ấy đen nhánh sáng ngời, khi cười sáng mắt lưu chuyển, tràn ngập phong tình. Nhưng công chúa lại rất ít khi cười, theo thời gian, đôi mắt nàng lại nhuốm thêm một lớp bi thương, là đôi mắt không nên có ở thiếu nữ chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi. Nàng là công chúa duy nhất, được tiên đế yêu thương nhất, đến mức Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử chỉ mong nhận được một phần nhỏ tình yêu ấy, thậm chí còn có tin đồn, nói tiên đế sẽ chọn công chúa làm người kế vị, dù sao thì hoàng đế là nữ nhi cũng không phải là chưa có. Lời đồn đãi ngày càng xôn xao, trong triều chia bè kết phái, làm theo ý mình.

“Tính ra thì công chúa đã rời kinh thành được mười bảy năm rồi. Trong mười bảy năm này, người chưa một lần đặt chân trở về.” Tiểu cung nữ thăm tính, kinh ngạc nói: “Năm Long Khánh thứ nhất công chúa đã rời kinh, một đi không trở về, thật kỳ lạ.”

“Có gì đâu mà lạ.” Tiểu công công giải thích, “Công chúa và Dịch Vương đều không muốn hồi kinh. Năm đó, Úc Trữ công chúa ủng hộ Đại hoàng tử kế vị, nhưng cuối cùng bệ hạ đã thực hiện một cuộc thảm sát rồi lên ngôi. Có lẽ đây là nút thắt khó gỡ, chỉ sợ bệ hạ cũng không muốn nhìn thấy muội muội này.”

Ta ho nhẹ hai tiếng, cắt lời hần: “Các người ở đây nói linh tinh gì vậy? Không cần làm việc sao?”

Mấy cung nhân rung mình, rốt cục cũng ý thức được mình đã nói quá nhiều lời không nên nói, nhìn xung quanh không thấy có ai khác nghe được câu chuyện thì mới yên tâm làm việc.

Trong phòng quá ngột ngạt, ta rảo bước ra sân, thấy bọn người dưới đang dọn tuyết. Tới qua tuyết lại rơi dày đặc, tựa như muốn trời đất này chỉ còn lại một màu trắng.

“Thuần công công, Thuần công công.” Một người gọi ta rồi cẩn thận tránh tuyết để khỏi trượt chân đi tới trước mặt ta, cười nói: “Bệ hạ cho triệu kiến Thuần công công, mời công công qua đó ngay.”

“Tô công công khách khí rồi.” Tô công công là thái giám thân cận hầu hạ bệ hạ, chỉ dưới quyền đại nội tổng quản, vốn dĩ không cần bày ra vẻ mặt ôn hòa, khách khí như vậy để nói chuyện với ta, có lẽ hẳn đã biết thân phận trước đây của ta.

Tô công công đang thông thả ngạo mạn đi phía trước dẫn đường, đột nhiên xoay người lại đi đến đỡ ta, hạ thấp giọng: “Chiều nay Dịch Vương thế tử sẽ đến cửa thành, chắc là bệ hạ muốn công công đi nghênh đón.”

Ta liếc hắt một cái, cười nói: “Đến cả Tô công công cũng suy đoán thánh ý rồi.”

Hắn cúi đầu cười: “Tiểu nhân hầu hạ bệ hạ chỉ mới mấy năm, sao có thể so với Thuần công công, nào dám suy đoán thánh ý chứ.”

Mấy năm? Lớn tuổi rồi, có nhiều chuyện cũng ngày càng mơ hồ. Ta chỉ nhớ năm đó ta vào cung, các hoàng tử còn nhỏ tuổi, công chúa mũm mĩm lảo đảo lắc lư chạy theo sau các ca ca, giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống đất, làm người ta nhìn thôi cũng đã lo lắng cho cô bé. Khi đó, ta cũng vừa nhận được lệnh, từ đó về sau, công chúa chính là người mà ta phải liệu mình bảo vệ cả đời.

2. Chương 2

Năm công chúa tròn một tuổi thì mẫu hậu nàng qua đời, tiên đế thấy vậy rất xót xa, có lẽ cũng vì vậy mà hết mực thương yêu nàng, đi đâu làm gì cũng mang nàng theo, kể cả lúc lâm triều cũng đặt nàng ngồi lên đầu gối tiếp kiến quần thần. Quần thần hô “Vạn tuế” quá to làm nàng sợ hãi, nắm chặt tà áo của tiên đế òa khóc. Tiên đế vừa dịu dàng dỗ dành bảo bối đã khóc đến đỏ bừng mặt trong lòng, vừa trợn mắt nhìn quần thần quát một tiếng “Câm miệng” làm văn võ bá quan xanh mặt, mờ mịt sợ hãi nhìn nhau.

Nguyên lão tam triều không nhìn nổi cảnh đó, dâng lên một tờ sớ, chỉ ra mấy điểm, nói rằng hành động lần này của tiên đế không hợp lễ nghi của một vị minh quân. Tiên đế không thể làm gì khác, đành bắt đắc dĩ phó thác công chúa cho Hiền Huệ phi có tiếng đoan trang, cũng chính là mẹ ruột của Nhị hoàng tử.

Năm ta vào cung công chúa đã lên ba, Nhị hoàng tử tròn tám tuổi, tính ra đến giờ ta vào cung cũng đã ba mươi mấy năm. Năm đó bệ hạ là Nhị hoàng tử, giờ đã quân lâm thiên hạ, cũng đã có hoàng tử kế vị rồi.

Sau khi thông báo, Tô công công dẫn ta vào điện, cách một bức bình phong, giọng hoàng thượng hơi khàn: “Thuần Ý, nàng về rồi.”

“Đúng vậy, thưa bệ hạ.” Ta quỳ rạp xuống đất.

“Năm đó là người đưa nàng đi, giờ người cũng hãy đón nàng về.”

Ta từng nghĩ bệ hạ sẽ đích thân đi đón công chúa, nhưng có lẽ ta không đủ hiểu người, hoặc là không đủ hiểu tình cảm của người. Trong lòng bệ hạ, Úc Trữ công chúa là một nỗi đau to lớn mà người không thể chịu nổi, cũng không thể đối mặt.

Năm ta đưa Úc Trữ công chúa rời cung, triều đại trước đã tồn tại được hai mươi một năm, cũng là năm tiên đế băng hà.

Năm đó rất rối loạn. Cuối thu năm ấy, tiên đế ngã bệnh, toàn bộ Thái y viện đều lắc đầu, triều đình xôn xao, tựa như điềm báo cho sự kết thúc của một triều đại. Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử muốn vào thăm tiên đế, nhưng đều bị tiên đế đuổi về, người chỉ đồng ý để một mình Úc Trữ công chúa ở bên cạnh. Lúc ấy, tất cả mọi người đều cho rằng vương triều sẽ một lần nữa nghênh đón nữ đế.

Bề phái của Đại hoàng tử luống cuống, nhưng bản thân Đại hoàng tử lại không hề vội vã, tựa như đã nắm chắc phần thắng. Nhiều người thấy vậy càng lo lắng, cho dù tiên đế không chọn Úc Trữ công chúa là người kế vị thì Đại hoàng tử cũng khó thắng trong cuộc tranh đua ngôi vị này, vì công chúa thân thiết với Nhị hoàng tử hơn nhiều so với Đại hoàng tử, chắc chắn nàng sẽ nói những điều tốt đẹp trước mặt tiên đế trong những ngày cuối đời này. Từ nhỏ Đại hoàng tử đã nghịch ngợm, ương ngạnh, mỗi ngày lấy việc bắt nạt muội muội nhỏ nhất là Úc Trữ công chúa làm thú vui, còn Nhị hoàng tử luôn yêu thương chăm sóc công chúa từng li từng tí. Từ lúc công chúa tròn sáu tuổi, việc Nhị hoàng tử thích nhất là dắt muội muội đến thư phòng, miệng còn hỏi sữa gọi “Nhị ca”, sau đó người sẽ dạy nàng viết chữ, dạy nàng cưỡi ngựa bắn tên, nhìn nàng lớn lên từng ngày, để rồi cho đến khi nàng không thể gọi hắn là “Nhị ca” nữa, thay vào đó là thái độ khách khí mà xa lạ gật đầu chào một cái, lãnh đạm gọi hắn một tiếng “Nhị hoàng huynh”.

Ngày đó, ta đứng sau lưng công chúa không xa, nhìn thấy nàng đi lướt qua một người, tay người đó nắm chặt thành quả đấm, sắc mặt tái nhợt. Trong đôi mắt đen nhánh của thiếu niên thoáng qua một tia đau đớn không dễ nhận ra, sau đó gương mặt nhìn về phía ta, giọng nói khàn khàn: “Bảo vệ nàng thật tốt.”

Đến lúc đó ta mới biết, thì ra Nhị hoàng tử không hề nhỏ nhẽ yếu đuối như người ngoài nghĩ, ít nhất thì người cũng nhận sự tồn tại của ta. Ta không phải là thái giám, mà là ám vệ, là tử sĩ được bồi dưỡng trong cung, không thấy mặt trời mà luôn ẩn núp trong bóng tối bảo vệ sự an nguy cho người của hoàng thất. Bảo vệ công chúa, việc này ta đã làm mười mấy năm, chưa bao giờ xảy ra sơ sót nào. Nhưng nay Nhị hoàng tử lại đột nhiên lên tiếng nhắc nhở làm ta ý thức được rằng nguy hiểm đang đến gần.

Bảo vệ nàng thật tốt!

Không biết khi nói ra những chữ ấy, người thiếu niên lúc ấy có từng nghĩ tới người làm tổn thương nàng lại chính là mình?

3. Chương 3

Ta giương mắt nhìn về phía bình phong, chỉ thấy mờ mờ một bóng người. Lần gần nhất nhìn thấy người đã cách đây mười ba năm, khi đó công chúa ở đất phong hạ sinh thể tử Lưu Hi, ta hồi cung bẩm báo. Người ở sau bức bình phong trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Nàng sống tốt không?”

Câu hỏi đó của người làm ta nhớ đến câu nói của công chúa trước khi đi, bèn hỏi lại: “Bệ hạ mong công chúa tốt, hay không tốt?”

Ta biết mình đã đi quá giới hạn, nhưng người lại không trách tội, chỉ thở dài cười khổ: “Người lui xuống đi, sau này ở trong cung hưởng thụ rồi dưỡng lão, không cần giúp trấn bảo vệ nàng nữa.”

Sau đó, ta là người rời rã nhất cung, cũng có lẽ là người vô dụng nhất. Hằng ngày, việc duy nhất ta làm là nhìn từng nhóm cung nhân già được đưa đi khỏi Cảnh Đức cung, cho đến khi chính bản thân cũng trở thành một cung nhân già. Cuối cùng ta vẫn không đợi được ngày chủ nhân của Cảnh Đức cung quay lại. Mà thật ra, khi đưa nàng rời khỏi kinh đô, ta đã hiểu nàng sẽ không bao giờ quay lại.

Trừ khi nàng chết.

Năm nay, Dịch vương thể tử mười ba tuổi, tuần tú nhỏ nhẽ, vẫn còn nét ngây thơ, nhưng không giống công chúa mà lại giống Dịch Vương nhiều hơn. Trên mặt thiếu niên mang theo vẻ mệt mỏi sau chuyến đi dài, hơi xấu hổ nhìn ta gật đầu: “Chắc ông là Thuần công công.”

Ta không khỏi kinh ngạc. Thể tử dường như biết được suy nghĩ của ta, mỉm cười giải thích: “Khi còn sống, mẫu thân đã từng nhắc đến ông. Người nói bên cạnh người có một thị vệ tên Thuần Ý, năm xưa vì liều chết cứu người mà mắt phải bị mù. Mẫu thân nói nếu vào cung gặp được ông thì hãy thay người vãn an ông.”

Ta gơ tay sờ vết sẹo bên mắt phải, mỉm cười.

“Thể tử đi đường cực khổ, xin mời theo nô tài.” Ta nhìn ra phía sau, thấy có xe ngựa đi theo, thể tử liền nói: “Trên xe là di vật của mẫu thân, ngoài tranh chữ ra còn có quần áo và trang sức mẫu thân thường dùng khi sinh thời.”

“Những năm qua công chúa sống tốt chứ?” Cuối cùng, ta vẫn không nhin được.

Thể tử không trả lời ngay, suy tư một lát mới mỉm cười gật đầu: “Có lẽ là rất tốt.”

Có lẽ? Ta nghi ngờ nhìn thiếu niên trước mặt.

Thể tử lắc đầu cười khổ: “Tâm tư của mẫu thân, đến bây giờ ta vẫn không thể hiểu, chỉ là chưa từng thấy người rơi lệ bi thương, cũng chưa từng tỏ vẻ tức giận hay đau đớn, người luôn mỉm cười. Có lẽ vì phụ vương đối xử với mẫu thân rất tốt nên người luôn cảm thấy vui vẻ.”

Công chúa rất giỏi giả vờ vui vẻ...

4. Chương 4

Sắp xếp xong cho đoàn người thì trời cũng đã tối. Trong cung phái người đến, truyền lệnh muốn đón công chúa vào cung. Thể tử thấy như vậy thì không hợp lễ nghĩa, nhưng không thể không nghe theo.

Ta an ủi thể tử: “Đương kim thánh thượng rất thương yêu công chúa, kính xin thể tử yên tâm.”

Sau khi hồi cung, ta chạy thẳng đến Cảnh Đức cung. Bên ngoài Cảnh Đức cung không một bóng người, trong phòng hắt ra ánh nến yếu ớt, chấp chờn.

Ta cố gắng ổn định hơi thở, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa, hạ giọng nói: “Bệ hạ, đã khuya lắm rồi.”

Hồi lâu sau, trong phòng mới truyền ra một tiếng: “Người vào đi.”

Sau bao năm, cuối cùng hôm nay ta đã được gặp lại bệ hạ. Ánh nến chấp chờn soi rõ gò má vàng vôi của người, thái dương đã lún phún hoa râm. Người hơi ngước đầu, nhìn lên tường. Nơi đó có một bức họa, đôi mắt người trong tranh như làn nước mùa thu. Thiếu nữ ấy đẹp như hoa mùa xuân.

“Mười bảy năm nay ta chưa từng gặp nàng.” Người nói, “Thuần Ý, ta mất nàng, cũng đã mất luôn quãng thời gian có nàng.”

Ta lặng lẽ quỳ xuống đất.

“Người nói xem hình dáng hiện giờ của nàng như thế nào?” Người hỏi, nhưng hiểu rõ sẽ không có câu trả lời, vì ta cũng như người, chưa gặp lại nàng.

Nhưng hôm nay, nàng đã trở về bên người, trở về Cảnh Đức cung này.

Chỉ là nàng đã hóa thành tro bụi.

Nàng không muốn để người gặp, cũng không nguyện ý để người gặp.

Ta nói: “Công chúa rất giống mẹ đẻ, nếu còn sống chắc công chúa sẽ giống hình dáng của Nguyên phi năm đó.”

“Nàng chính là nàng, không ai có thể giống nàng, mà nàng cũng không giống bất kỳ kẻ nào.” Giọng nói của bệ hạ vẫn khàn khàn như cũ.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng bước chân lưu luyến không rời, bệ hạ nói: “Thuần Ý, người có nghe thấy không? Có phải nàng quay về không?”

Bệ hạ, tại sao người vẫn không chịu hiểu, công chúa sẽ không quay về, không bao giờ quay về được nữa.

5. Chương 5

“Huynh muốn giết muội không?”

“Ta sẽ không giết muội, cũng không làm tổn thương muội. Ta cam đoan sẽ bảo vệ muội cả đời.” Hắn đi tới trước mặt nàng. Đưa tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng trấn an nàng.

“Trời mau sáng quá.”

“Đúng vậy.”

“Sáng ngày mai, huynh chính là hoàng đế.”

“Muội có muốn như vậy không?”

“Điều đó không quan trọng. Huynh còn nhớ hai năm trước chúng ta đã đi săn ở Thượng Lâm Uyển không?”

“Nhớ. Chân của muội bị thương nên ta phải cõng muội đi rất xa. Khi đó muội đã ngủ thiếp đi trên lưng ta.”

“Nhị ca...Thật ra lúc đó muội không hề ngủ.”

Thân thể hắn cứng đờ.

“Nhị ca, kết thúc thôi.” Nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, “Ta biết chàng sẽ là một hoàng đế tốt, chàng cũng thích hợp với ngôi vị ấy hơn ai hết...Chỉ là ta không có lựa chọn khác...”

“Xin lỗi...” Hắn nhìn nàng, thấp giọng nói.

“Chúng ta cũng không phải chọn gì cả.” Giọng cười của nàng trong trẻo, “Chỉ là tại sao người đó lại là mẫu phi của chàng...Tại sao chàng lại là nhị ca...”

“Để muội trông coi hoàng lăng đi, hoàng huynh.”

Ngày đó, trời đất một màu, nàng mặc một chiếc váy màu trắng, hòa hợp với trời đất, đứng trên tường thành nhìn về phía đông xa xa trong luồng gió tuyết lạnh lẽo rất lâu nhưng không hề mở miệng

6. Chương 6

Trước lúc chia tay, công chúa quỳ rạp xuống đất, nói: “Cầu mong Ngô hoàng vạn tuế.”

“Muội còn có thể quay về không?” Người hỏi.

“Huynh có hy vọng muội quay về không?”

Công chúa xoay người lên xe ngựa, không nhìn thấy ánh mắt không ngừng đấu tranh sau lưng. Người đó nói với ta: “Bảo vệ nàng thật tốt.”

Có thể công chúa cho rằng nàng chủ động rời đi thì bệ hạ sẽ không bị gây khó dễ, sẽ hạ mình để thái hậu yên tâm, trước kia khi còn là Nhị hoàng tử, người cũng đã hạ mình trước mẫu thân một lần. Nhưng cuối cùng mọi người lại đánh giá thấp nữ nhân đang mang cảm hận. Dọc đường đi, thích khách đuổi theo không ngừng, ta dùng toàn lực ngăn chặn, mắt phải bị thương, cuối cùng cũng làm công chúa biết đến sự tồn tại của mình.

“Người vẫn luôn theo bên cạnh ta? Chuyện gì người cũng biết?” Công chúa cười khê, “Chắc chắn là vậy rồi.”

“Trước khi phụ hoàng lâm chung, người cũng có mặt ở đó sao?” Công chúa nâng mắt nhìn ta, ta khó khăn gạt đầu. Bọn ta chẳng qua cũng chỉ là công cụ, cả đời này chỉ cần bảo vệ sự an nguy của nàng, còn về việc nghe hay thấy được cái gì sẽ không để trong lòng, cũng không thể để trong lòng.

Nhưng khi công chúa nhắc đến, ta lại nhớ.

“Thật ra phụ hoàng sớm đã chọn nhị ca làm người kế vị, nhưng ta lại không muốn nói cho huynh ấy biết.” Công chúa nghịch ngợm lè lưỡi, ôm đầu gối ngồi dọc theo thân xe, nhìn về phía xa: “Nhị ca thích hợp làm hoàng đế hơn ta và đại ca. Ta không muốn để đại ca phá hủy giang sơn của phụ hoàng, nhưng nếu nhị ca lên ngôi, ta lại sợ rằng mình không thể sống tiếp nữa.”

“Niên phi chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta. Bà ta hận ta như hận mẫu thân của ta vậy. Mẫu thân của ta đoạt lấy người đàn ông của bà ta, còn ta thì chiếm mất con trai của bà ta...” Công chúa cúi đầu ve vuốt môi dưới, ánh mắt mơ hồ: “Bà ta sao có thể cho phép con trai của mình phạm phải một lỗi lầm nghiêm trọng, để ta trở thành vết nhơ trong cuộc đời của con trai bà? Mặc dù ta và huynh ấy không phải là huynh muội thân thiết gì, nhưng người trong thiên hạ ai lại không thấy vậy?”

Hai năm trước, ở Thượng Lâm Uyển, nàng nằm trên lưng hắc mã giả vờ ngủ. Hắc mã quay đầu, ngẩng nhìn gương mặt đang ngủ của người đang nằm trên lưng, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi mềm mại của nàng.

Đó là tình cảm cấm kỵ, trời đất không dung, nên nàng chỉ có thể trốn tránh, chạy trốn tới hoàng lăng, rồi chạy đến đất phong.

Nàng nói, hoàng huynh, thật ra khi đó muội tỉnh.

Nàng nói, hoàng huynh, để muội đi đi.

Hắn có cho rằng tam muội vì ghét bỏ hắn nên mới muốn rời xa hắn?

Ba năm sau, Úc Trữ công chúa được gả cho Dịch Vương, sau đó một năm, công chúa sinh hạ thế tử Lưu Hi.

Khi đó, người từng là Nhị hoàng tử đã trở thành vua Long Khánh, và cũng đã có hoàng hậu.

“Dịch Vương yêu nàng không?”

Ta gật đầu.

“Nàng nhất định rất hạnh phúc.”

Ta im lặng.

7. Chương 7: Chương Cuối

Đất phong của Dịch Vương gần với hoàng lăng, bên ngoài có giai thoại về tình cảm của hai người, nói rằng bọn họ tình cờ gặp nhau, yêu nhau rồi kết làm phu thê, trở thành thần tiên quyến lữ, người người ngưỡng mộ. Nhưng ta biết sự thật không phải như vậy. Dịch Vương chưa một lần chính thức được diện kiến công chúa, vì công chúa chưa từng đến hoàng lăng.

Ta không phải là một ám vệ giỏi.

Công chúa nói: “Độc trên mũi tên không thể giải. Năm xưa, bà ta dùng chất độc này để hại mẫu thân ta, giờ đây, khi nào còn chưa giết được ta, bà ta sẽ không từ bỏ.”

“Phụ hoàng thương ta là bởi người ấy nấy với mẫu thân ta, chỉ có nhị ca mới thật lòng thật dạ đối xử tốt với ta, sao ta có thể không biết? Khi còn bé, ta đi theo nhị ca, huynh ấy không thích những vị quan giả dối trong triều, nhưng không thể không ứng phó với bọn họ, đầu kỳ sở hảo, tặng kỳ sở nhu (ban đầu hợp ý nhau thì sau này mới dễ nhờ vả khi cần thiết). Ta hỏi nhị ca cần gì phải chịu âm ức để lấy lòng những vị quan đó, huynh ấy cười sờ đầu ta, nói tất cả mọi người đều vì quyền lực, sống ở hoàng cung luôn có chuyện người này làm được, người kia làm không được. Huynh ấy nói chỉ có tam muội của huynh ấy là thuần khiết. Nhưng ta biết, ta thuần khiết được như vậy hoàn toàn là nhờ huynh ấy cẩn thận che chở.” Công chúa ôm đầu gối, nhắm mắt mỉm cười, “Nhị ca ta lòng mang thiên hạ, có quá nhiều điều ép dằn cầu toàn, mà tam muội của huynh ấy lại luôn tùy hứng. Thật ra ta rất muốn hận huynh ấy, nhưng lại không thể nào hận được. Huynh ấy đối xử tốt với ta, ta tin là huynh ấy thật lòng, nhưng với ta như thế là chưa đủ. Trong cung quá cô độc, còn ta lại cần rất nhiều tình cảm, lòng nhị ca luôn đặt thiên hạ lên trên hết, không thể cho ta được thứ tình cảm ta mong muốn, mà có cho ta cũng không thể nhận, vì vậy ta quyết định không cần thứ tình cảm ấy. Cũng có thể không bao lâu sau, huynh ấy sẽ quên ta, quên một người tên là Úc Ninh.” Công chúa nhún mày, “Người nói xem...Huynh ấy có quên ta không?”

“Sau khi ta chết, hãy tìm một người giả dạng ta, đừng để huynh ấy biết, có thể lừa bao lâu hay bấy lâu. Người hãy đem tro cốt của ta về Cảnh Đức cung, ta quen giường rồi. Mà ta cũng muốn ở nhà, muốn được ở bên cạnh huynh ấy.”

“Thuần Ý...” Công chúa gọi tên ta lần cuối, đôi môi trắng bệch phát ra tiếng cười trong trẻo, “Thật ra, ta không nói cho huynh ấy biết về di chiếu của phụ hoàng, chẳng qua cũng là vì...bởi vì...ta không muốn để huynh ấy biết ta rất thích huynh ấy, rất rất thích...huynh ấy...”

Công chúa, người đó không hề quên người.

Ta lặng lẽ rời khỏi Cảnh Đức cung, không nói cho bệ hạ biết thật ra công chúa đã sớm trở về, trở về từ lâu lắm rồi. Bọn ta âm thầm bảo vệ chủ nhân, cả đời này chỉ có một chủ nhân đó mà thôi. Ta chỉ nghe theo lệnh của một người, cũng chỉ có thể làm theo lệnh của người ấy. Công chúa không muốn để bệ hạ biết chuyện thì ta sẽ nguyện vì nàng mà lừa gạt quân thượng.

Ta ở Cảnh Đức cung ba mươi năm. Nếu nửa đời trước ta thường được nghe tiếng cười của công chúa, thì nửa đời sau ta chỉ nghe được tiếng bước chân như có như không vào mỗi đêm, qua qua lại lại mãi không ngừng, tựa như có ai lưu luyến gì đó ở nơi này.

Hôm sau, thế tử vào cung, dâng lên một bức họa, nói hôm qua bị rơi xuống.

Là bút tích của công chúa. Trong tranh, một bóng dáng yếu điệu thướt tha đứng cạnh một dáng người ngọc thụ lâm phong, tuy chỉ thấy bóng lưng nhưng hai người trong tranh lại hòa hợp một cách kỳ lạ, nhìn vào là có thể thấy được tâm huyết cũng như tình cảm của người vẽ.

Các đại thần trong triều đều nói, bức họa hiện rõ sự lưu luyến, thâm tình nhưng cũng mang theo nét bi thương, lại được đề tự (ký tên) “Tặng Diệc sơn”. Bức họa này nhất định được công chúa vẽ khi ở bên cạnh Dịch Vương, như vậy có thể thấy được tình cảm sâu nặng của đôi phu thê này, không thể làm gì nếu thiếu nhau.

Bệ hạ im lặng suy nghĩ gì đó, vành mắt ửng đỏ, giọng khàn khàn: “Đúng vậy.”

Diệc sơn giả, loan giả.

Lưu Loan, là tên bệ hạ.

Công chúa, cuối cùng người đó vẫn biết.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-nay-dang-dac-mai-khong-nguoi>